Să trăim în veacul de acum cu evlavie

Să ne îndreptăm atenția către Cuvântul lui Dumnezeu, deschizând la Tit capitolul 2, unde vom citi începând cu versetul 11 până la versetul 13: *„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, a fost arătat, şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos.”* Amin. Harul lui Dumnezeu este cel care ne aduce mântuirea tuturor.

Acest har ne îndeamnă să ne despărțim de păcat și de poftele lumii, îndrumându-ne să ducem o viață de cumpătare, dreptate și evlavie. Trebuie spus că evlavia este un concept adesea neglijat sau insuficient apreciat de către cei religioși. Prin har, Dumnezeu ne învață să trăim în evlavie. Fără o înțelegere a evlaviei și fără a o practica, nu putem ajunge la o cunoaștere adevărată a Domnului.

Vom explora mai multe pasaje despre evlavie pentru a înțelege cât de esențială este aceasta în viața noastră de credință și pentru a ne strădui să o aplicăm în mod concret. Ne vom îndrepta spre 2 Petru, capitolul 1, și vom citi versetul 2: *„Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și * *evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.”* Amin.

Să ne oprim aici pentru o clipă. Harul și pacea ni se înmulțesc prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos. Ce înseamnă să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Este vorba despre a vorbi despre El sau despre a-L cunoaște personal? Trebuie identificăm cu El, să devenim una cu El, astfel încât să-L cunoaștem cu adevărat. Și prin această cunoaștere, harul și pacea ni se înmulțesc. Este acest lucru adevărat? Da, este adevărat.

Dumnezeiasca lui putere ne-a oferit tot ce este necesar pentru viață și evlavie, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat prin slava și puterea Sa, ne-a dăruit totul. Și apoi, de la versetul 5: *„De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlaviacu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Hristos.”* Amin.

În câteva versete, ne vorbește din nou despre cunoașterea Domnului Isus Hristos. Dacă le avem din belșug în noi, să ne dăm toată silința să avem evlavie. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune și alte lucruri. Dar unul dintre lucrurile pe care le cere Dumnezeu este să avem evlavie și să trăim în viața de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.

Este ușor să te uiți în dicționar și să vezi definiția evlaviei. Este ușor să știi despre Împărăția lui Dumnezeu câteva lucruri. Dar este mai greu să și trăiești acolo. Știm definiția evlaviei, dar este greu să trăim în evlavie.

Să mergem și în Timotei. Sunt două epistole scrise de apostolul Pavel către Timotei, și o epistolă scrisă către Tit. Am citit deja de la Tit unde Pavel îi spune că harul ne-a fost arătat și ne învață să trăim cu evlavie. Și în prima epistolă a lui Pavel către Timotei, sau scrisoarea lui către copilul lui preaiubit, găsim multe învățături cu privire la evlavie.

O să citim din capitolul 6, versetul 1-5: *„Toţi cei ce sunt sub jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu şi învăţătura să nu fie vorbite de rău. Iar cei ce au stăpâni credincioşi, să nu-i dispreţuiască, sub cuvânt că sunt fraţi, ci să le slujească şi mai bine, tocmai fiindcă cei ce se bucură de binefacerile slujbei lor, sunt credincioşi şi preaiubiţi. Învaţă pe oameni aceste lucruri, şi spune-le apăsatDacă învaţă cineva pe oameni învăţătură deosebită, şi nu se ţine de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos şi de învăţătura care duce la evlavie, este plin de mândrie, şi nu ştie nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost şi a certurilor de cuvinte, din care se naşte pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricaţi la minte, lipsiţi de adevăr şi care cred că evlavia este un izvor de câştig. Fereşte-te de astfel de oameni.”* Amin.

Analizând versetul 3, observăm că este esențial să ne aliniem la cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și la învățătura care ne duce la evlavie. Această învățătură ne îndrumă spre o viață de ascultare strictă.

Versetul 1 și 2 ne vorbesc despre un aspect al evlaviei: supunerea față de stăpâni. A fi stăpân sau rob nu presupune automat o relație de supunere, ci mai degrabă o relație bazată pe credință, în cazul în care stăpânii sunt credincioși. În timpurile apostolului Pavel, existau stăpâni care deveniseră credincioși și aveau robi. În Vechiul Testament, robia era considerată normală. De exemplu, un evreu putea să dețină un rob evreu timp de șapte ani, după care era obligat să-l elibereze.

În acea perioadă, erau persoane care dețineau robi și care s-au convertit la credința în Dumnezeu. Și acum, cei care au devenit stăpâni credincioși, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu, sunt considerați *„frați credincioși și preaiubiți”*. Nu li se poruncește să renunțe la robi, ci, dimpotrivă, robilor li se poruncește să fie supuși. Supunerea sau ascultarea este o parte esențială a învățăturii care conduce la evlavie. Dacă nu aderăm la această învățătură, ne putem considera plini de mândrie și lipsiți de adevărata cunoaștere. Ce ar trebui să facem atunci? Ce înseamnă să ne ținem de această învățătură? Să o cunoaștem doar teoretic sau să o aplicăm în viața noastră?

Versetele 1 și 2 ne îndeamnă să adoptăm o anumită atitudine față de ceilalți, inclusiv față de angajatori, în contextul actual în care jugul sclaviei a fost desființat. Trebuie să tratăm pe patronii sau angajatorii noștri cu respectul cuvenit, pentru ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie defăimate. În cazul în care avem stăpâni credincioși, nu trebuie să-i disprețuim.

În relația dintre rob și stăpân, ce era așteptat de la rob? Era suficient să cunoască doar teoretic cum ar trebui să se comporte sau era necesar să trăiască efectiv conform acestor așteptări în casa stăpânului său? Evlavia se definește prin două componente majore: ascultare strictă și

admirația. Un rob se comportă respectuos și cu admirație față de stăpânul său, împlinind cu strictețe poruncile acestuia.

Aceasta este definiția evlaviei. Când analizăm învățătura evlaviei din perspectiva lui Dumnezeu și a noastră, trebuie să ne întrebăm ce fel de relație avem cu El. Care este statutul Lui și care este statutul nostru? Căci este scris în Romani 6, *„odată ce v-ați făcut rob lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică„*. Trebuie să primim această învățătură care ne conduce la evlavie.

Dacă ne întoarcem la Dumnezeu doar din frica Iadului sau pentru că El ne oferă ceva, atunci învățătura evlaviei își pierde sensul. Trebuie să avem un comportament respectuos și să-L admirăm pe Domnul Isus.

Domnul Isus spune că, după ce se va înălța de pe pământ, *„va atrage la El pe toți oamenii”* pentru ca să-I putem admira frumusețea caracterului. Acesta este motivul pentru care ne atrage. O să ne întrebe oamenii: *„Ce are iubitul tău mai mult decât ce avem noi?”* Ce are iubitul nostru? Cuvântul spune: *„Au iubit mai mult întunericul decât lumina.”* Ce putem să spunem despre iubitul nostru? Are Lumina ceva în plus față de întuneric? Este *„Împărat al neprihănirii”* și nu se află în întuneric, ci în lumină, fiind Împărat al păcii.

Și ne spune în versetul 5 că există unii oameni care consideră evlavia ca fiind un izvor de câștig. Există persoane care par să aibă respect și admirație, afișând o formă de evlavie, însă când vine vorba de a urma cu exactitate, cu seriozitate sau cu rigurozitate Cuvântul lui Hristos, acestea se retrag, susținând că anumite învățături nu mai sunt valabile sau nu sunt de acord cu ele.

Versetul 5 ne avertizează: *„Ferește-te de astfel de oameni.”* Această problemă a evlaviei superficiale este abordată și în 2 Timotei, capitolul 3, unde versetul 2 ne îndeamnă să fim conștienți că și noi am putea cădea în această capcană.

Trebuie să avem o relație profundă cu Dumnezeu, deoarece *„în zilele din urmă vor fi vremuri grele.”* Oamenii vor fi „*iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie.*” Versetul 5 continuă: *„Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.”* Aceasta înseamnă că ei nu recunosc autoritatea lui Dumnezeu, negându-I puterea și suveranitatea, deși exterior par evlavioși, prin admirația și respectul afișat.

Când cântăm cântări de laudă și mulțumire, acestea ar trebui să fie expresia sinceră a inimii noastre, arătând admirația și respectul față de Dumnezeu. Totuși, dacă nu suntem ascultători, negăm puterea lui Dumnezeu. Scriptura ne îndeamnă să ne distanțăm de astfel de persoane. În versetul 12 ni se spune: *„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.”* Amin.

Pentru a clarifica, putem reformula astfel: *„De altfel, toți cei ce doresc să trăiască cu admirație și respect, în ascultare strictă față de Hristos Isus, vor fi prigoniți.”* Aceasta nu este o situație izolată sau limitată la anumite grupuri, cum ar fi apostolii, sau la anumite regiuni geografice, cum ar fi China, Japonia sau țările arabe.

Persecuția este o realitate pentru toți cei care aleg să trăiască în conformitate cu învățăturile lui Hristos. În România, există întrebarea dacă suntem sau nu prigoniți și, dacă da, cine ar putea fi în spatele acestei prigoane. Ar putea fi statul, sistemul democratic, o dictatură sau poate vrăjmașul sufletelor noastre? Aceasta poate fi văzută ca o metodă de a ne testa credința și rezistența. Se pune întrebarea dacă există o prigoană reală sau dacă este doar o percepție, o provocare în viața noastră, sau dacă nu se întâmplă nimic de fapt. Este o modalitate de a ne evalua situația.

Cei care doresc să trăiască cu evlavie și în ascultare deplină față de Hristos, și care Îl admiră pe El, vor fi prigoniți. Mulți oameni religioși au suferit pentru credința lor, dar nu pentru că au trăit cu evlavie, adică în ascultare strictă față de Hristos. Aceasta ridică întrebarea dacă prigoanele suferite de unii au fost evlavia lor sau pentru alte motive, și dacă aceștia au ajuns să-L admire cu adevărat pe Domnul Isus și să aspire să fie ca El.

Mulți oameni recunosc că nu au învățat decât despre admirația și respectul față de jertfa Domnului. Acest lucru sugerează că, deși ne place să cântăm și să-L lăudăm pe Domnul pentru jertfa Sa, poate că nu ne-am oprit suficient să contemplăm frumusețea caracterului Lui și să înțelegem ce înseamnă cu adevărat evlavia.

Este important să învățăm despre evlavie și învățătura care duce la aceasta, admirându-L pe Domnul Isus și pe Tatăl Ceresc, și trăind în evlavie față de El. Admirația trebuie să fie din toată inima, nu doar o formă superficială de evlavie. În acest scop, citim din 1 Timotei 3 de la versetul 14 pana la 16, care oferă învățături despre această temă: *„Îţi scriu aceste lucruri cu nădejde că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să ştii cum trebuie să te porţi în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul şi temelia adevărului. Şi fără îndoială, mare este taina evlaviei.” *Acesta este un îndemn la comportamentul cuvenit în cadrul comunității creștine, care este văzută ca un pilon central al adevărului.

Evlavia este prezentată ca o atitudine de respect și ascultare strictă față de Dumnezeu și Hristos, și este asociată cu o serie de virtuți precum credința, cunoașterea, înfrânarea, răbdarea și smerenia.

„Mare este taina evlaviei” sau *„mare este secretul lui Dumnezeu”*. Această *„taină„* este legată de unirea credinței cu faptele, cu cunoașterea cu înfrânarea și așa mai departe, într-un lanț de virtuți care conduc la evlavie.

Pavel îndemnă pe Timotei să urmeze evlavia și să se ferească de *„basmele lumești și bătrânești”*. Acesta este un apel la concentrarea pe ascultarea și respectarea învățăturilor lui Hristos.

Cărturarii și fariseii din timpul Domnul Isus, care, deși încercau să respecte Legea lui Dumnezeu cu scrupulozitate, au fost criticați de Domnul Isus pentru că nu reușeau să aprecieze cu adevărat frumusețea și caracterul Lui. Aceasta subliniază diferența dintre respectarea rigidă a legii și adevărata evlavie, care implică admirație și respect profund pentru dumnezeire.

Cărturarii erau supărați pentru că nu ținea ziua de Sabat cu strictețe și pentru că ucenicii Lui mâncau fără să se spele pe mâini și El nu le spunea nimic. Din ce observăm, doreau să

împlinească cu scrupulozitate Legea lui Dumnezeu.

Și cineva spunea că din cele 10 porunci, au făcut circa 660 și alte porunci derivate din ele. Și cunoaștem astăzi că sunt oameni care nu aprind lumina în ziua de Sabat sau nu merg cu mașina sau nu fac anumite lucruri, încercând să împlinească cu mare atenție, cu strictețe, Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la Sabat, *„să nu faci nicio muncă„*, spune Cuvântul lui Dumnezeu și așa mai departe, dar nu caută să fie evlavioși.

Dacă nu vrem să fim asemenea Domnului Isus, să-L admirăm și să fim ca El, împlinirea aceasta cu scrupulozitate, nu ne va folosi la nimic. O facem în firea noastră pământească. Ne spune Cuvântul lui Dumnezeu în Romani despre ei că *„au o râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere”*.

Sigur, e o formă de evlavie. E partea extremă a evlaviei, dar nu e iubire. Fără iubire nu este nimic acolo. Prima parte e iubirea și apoi e păzirea.

*„Dacă mă iubiți veți păzi poruncile Mele ”, *sau* „ dacă mă admirați și mă iubiți”*. Cântarea Cântărilor spune: Înnebuneam când îmi vorbea. Eram bolnavă de dragoste. Asta trebuie să fie înainte de a începe să păzim. Unii au mers în extrema păzirii, unii au mers în extrema cealaltă. Căci *„deprinderea trupească este de puțin folos. Pe când evlavia este folositoare în orice privință, pentru că ea are făgăduința vieții de acum și acelei viitoare.”* Amin. Evlavia, această trăsătură frumoasă, este folositoare în orice privință, are făgăduința vieții de acum, dar și a acelei viitoare sau veșnice.

Mai citim din 1 Timotei puțin, de la capitolul 5 versetul 4: *„Dacă o văduvă are copii sau nepoţi de la copii, aceştia să se deprindă să fie evlavioşi întâi faţă de cei din casa lor, şi să răsplătească ostenelile părinţilor, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu.”* Amin.

Plini de respect. Comportamentul respectuos și admirativ față de părinți este esențial, încurajându-ne să-i admirăm și să-i ascultăm în toate lucrurile. Este posibil ca și noi să ne fi aflat în astfel de situații, în anumite momente ale vieții, când am ascultat de cuvântul părinților, nu din evlavie, ci din frică, obligație sau temere, gândindu-ne: *„Mă bate, nu mă primește acasă, dacă află că am făcut ceva, ce mi se va întâmpla ” *și așa mai departe. În aceste cazuri, acționăm pentru că asprimea părintelui ne determină să nu facem anumite lucruri. Dar aceasta nu ne conduce spre evlavie.

Nu este vorba despre frica de iad sau despre negocierea unor recompense, cum ar fi un palat sau străzi de aur, nici despre promisiunea vieții veșnice fără durere. Aceste lucruri nu mă determină să păzesc Cuvântul, ci mă determină să-L laud pe Dumnezeu și să-I fiu recunoscător pentru ceea ce face pentru mine.

Sunt recunoscător pentru Fiul Său care a murit pentru mine și plâng. Se observă că sunt persoane care fac aceste lucruri. Dar când vine vorba de ascultare, acolo se opresc și evlavia lor rămâne doar o formă exterioară.

În 2 Petru, ni se arată că trebuie să unim faptele cu evlavia. Este o învățătură care ne îndreaptă spre evlavie. Vom continua să citim în 1 Timotei, capitolul 6, versetul 6: „*Negreşit, evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig*.” Avem făgăduința vieții de acum și a celei viitoare. Nu este un lucru minor să ai această făgăduință când ești evlavios. Dacă păzim Cuvântul lui Dumnezeu, avem promisiunea vieții viitoare. *„Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu”*, spune Domnul Isus în Ioan 14:23, *„și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”*

Este o promisiune extraordinară să fii evlavios, să păzești Cuvântul lui Dumnezeu, cu scrupulozitate, dar din admirație, nu din obligație. Nu este vorba de a te anevoi, de a te forța, ci de a păzi din iubire și admirație pentru Cel pe care îl iubești.

1 Timotei 6:11 ne îndeamnă, spunând: *„Iar tu, omul lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri”*, referindu-se la iubirea de bani menționată anterior, și ne îndeamnă să căutăm neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Este un îndemn la căutarea acestor virtuți, la a fi asemenea Domnului Isus, așa cum suntem chemați. În învățătura despre evlavie, Iubirea este cea care apare prima, urmată de păzirea strictă a Cuvântului.

Referindu-ne la capitolul 5 versetul din epistola către Evrei, la versetul 7 citim despre Domnul Isus: *„El este Acela care, în zilele vieţii Sale pământeşti, aducând rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, şi fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.*„

Acest verset ne arată că evlavia este esențială pentru a ajunge la desăvârșire, nu pentru a obține o anumită notă de la Dumnezeu, ci pentru a căpăta caracterul lui Hristos. Ascultarea și suferința sunt căi prin care învățăm și ne desăvârșim, așa cum a făcut și Domnul Isus, devenind „*urzitorul unei mântuiri veșnice*” pentru cei ce-L ascultă.

Scopul evlaviei este să ne asemănăm cu Domnul Isus, să ajungem la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Pentru a înțelege mai bine evlavia Lui, ne îndreptăm către Evanghelia după Ioan, capitolul 14, unde versetele 30 și 31 ne oferă o perspectivă profundă asupra caracterului evlavios al Domnului Isus, completând astfel imaginea pe care o avem din epistola către Evrei.

În aceste versete, Domnul Isus exprimă claritatea și consecvența relației Sale cu Tatăl: „*Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine; dar vine, pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, şi că fac aşa cum Mi-a poruncit Tatăl.*” Aceste cuvinte subliniază dedicația neclintită a Domnului Isus față de voia Tatălui, o trăsătură fundamentală a evlaviei Sale.

Evlavia Domnului Isus este caracterizată prin iubirea necondiționată față de Tatăl și prin supunerea completă față de poruncile Sale. Aceasta este esența adevăratei evlavii, pe care fiecare credincios este chemat să o urmeze, aspirând la înălțimea staturii plinătății Domnului Isus.

Să citim și din Ioan 5 pentru a vedea cum împlinește Domnul Isus, pentru că Îl iubește pe Tatăl. Trebuie să fim foarte atenți! Suntem chemați să trăim în evlavie față de Tatăl, așa cum o face Domnul Isus, să ne ținem de învățătura care ne duce la evlavie. Doar cei evlavioși sunt plăcuți

lui Dumnezeu și Dumnezeu îi ascultă pe cei evlavioși.

Nu trebuie să fim ca fariseii, ca ipocriții, ci să căutăm să păzim orice cuvânt al lui Dumnezeu, dar nu așa cum au făcut-o ei. Domnul Isus le spune clar: *„Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, cuvântul meu ar pătrunde în voi.”*

Ei nu recunoșteau pe Domnul Isus. *„Dacă L-ați cunoaște pe Tatăl, M-ați cunoaște și pe Mine.”* Deci, ei aveau o problemă majoră: împlineau o parte din Lege, dar uitau să facă anumite lucruri esențiale din ea. Dacă L-ar fi admirat pe Tatăl, ar fi recunoscut că Tatăl este îndelung răbdător și ar fi observat că și Domnul Isus are caracteristicile Tatălui.

Acesta este mesajul pe care Domnul Isus ni l-a transmis. În contextul discuției despre Sabat și despre acuzațiile aduse Lui de a-l strica, Domnul Isus a clarificat relația Sa cu Tatăl, spunând: *„Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* Acesta este versetul 19 din Ioan 5.

Mai departe, în versetul 30, Domnul Isus explică: *„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi, judec după cum aud, și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.”*

Este instructiv să ne gândim cum am putea aplica aceste cuvinte în viața noastră, punându-ne în locul Domnului Isus și înlocuind pe Tatăl cu Domnul Isus. Astfel, Petru, Ion sau Gheorghe nu pot face nimic de la sine, ci doar ce văd pe Domnul Isus făcând, și tot ce face Domnul Isus, fac și ei.

Am avut o discuție cu o persoană care mi-a povestit că, fiind bărbat și având mai mulți copii, a luat concediu de îngrijire copil și a dorit să lucreze în același timp pentru a suplimenta venitul familiei. Dintr-un punct de vedere, acest lucru este normal și de înțeles.

Dacă soția se ocupă de copii acasă, soțul are responsabilitatea de a asigura veniturile necesare familiei. Este firesc ca un tată să se asigure că pe masă există mâncare și că în casă este căldură. Dacă veniturile nu sunt suficiente, el trebuie să găsească soluții pentru a aduce pâinea pe masă pentru copii.

Totuși, când privim prin prisma Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale, perspectiva se schimbă. Intenția inițială de a asigura mâncarea pentru copii este corectă, dar în contextul legilor lui Dumnezeu, trebuie să avem grijă să nu pierdem din vedere principiile esențiale.

Acest bărbat, deși a avut intenția de a-și îndeplini responsabilitățile, nu a luat în considerare toate aspectele situației sale. Persoana despre care se vorbește s-a adresat primăriei cu intenția de a-și reglementa situația muncii, exprimându-și dorința de a lucra legal: *„Uite, eu vreau să muncesc și aș vrea să fac niște forme legale ca să pot să plătesc, dacă trebuie să plătesc ceva.”*

Însă i s-a comunicat că ceea ce dorea să facă este ilegal pentru că nu avea dreptul să meargă la muncă câtă vreme era în concediu de îngrijire copil care era plătit de stat. Omul acesta a căutat să evite păcatul, însă nu a înțeles că nu avea dreptul să muncească în timp ce primea ajutor de la

stat pentru îngrijirea copilului, ceea ce este ilegal. El nu a înțeles că, prin acțiunile sale, nu se asemăna cu Domnul Isus, care este exemplul de urmat în toate aspectele vieții, inclusiv în integritate și onestitate.

Omul acesta a greșit pentru că a muncit în timp ce statul îi oferea bani pentru îngrijirea copilului, ceea ce contravine legii. În încercarea de a se asemăna cu Domnul Isus, trebuie să ne întrebăm ce ar fi făcut El în locul nostru și să acționăm în consecință. Domnul Isus a fost fără viclenie și minciună, iar noi ar trebui să urmăm acest exemplu: *„Fiul nu poate face nimic de la El însuși.”*

Dacă cineva a făcut o cerere la stat pentru a primi ajutor pentru îngrijirea copilului, nu ar trebui să-și schimbe hotărârea sau să dea alt sens cuvintelor sale, ci să rămână consecvent și cinstit în deciziile sale. A proceda altfel ar însemna să urmăm un drum greșit, care nu este în acord cu legile lui Dumnezeu și cu evlavia pe care El o cere de la noi.

Viclenia este asociată cu diavolul, care a folosit-o pentru a înșela pe Adam și Eva, spunându-le prin viclenie că nu vor muri, contrar avertismentului lui Dumnezeu: *„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?”* Scopul nostru ca urmași ai lui Hristos este să ajungem la punctul în care în gura noastră să nu se mai găsească cuvinte nefolositoare, nechibzuite sau viclene, urmând exemplul Domnului Isus, despre care se spune că *„în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”*.

Acesta este sensul tainei evlaviei, care este mare pentru că trebuie să împlinim Cuvântul lui Dumnezeu nu doar ca oameni, ci așa cum L-a împlinit Domnul Isus.

Când împlinim ca oamenii, fără norma Domnului, există grade de împlinire. Eu mi-am creat o cale îngustă, cu câțiva ani înainte, și am vrut să merg pe ea. Mergeam pe această cale cu anumite tipare de îngustime. Alții au un alt tipar, mai îngust.

O persoană în vârstă spunea că, în tinerețea lor, când s-au întors la Dumnezeu, aveau grijă ca pantalonul să fie atât de larg jos, încât, când umblau, să nu se vadă pantoful. Și ei considerau lucrul acesta că era o cale îngustă. Era o cale îngustă, dar nu calea îngustă a lui Dumnezeu.

Din punct de vedere omenesc, ne gândim la seriozitatea pe care au vrut să o demonstreze acești oameni. Cineva a spus că nu te poți duce la amvon dacă nu ai haină pe tine, pentru că în Biblie scrie undeva despre haină, că și-a pus haina pe el. Și, ca atare, nu se poate predica fără haină. Și aceasta este o cale îngustă. Dacă e temperatura foarte mare afară, tu tot trebuie să predici în haină, pentru că trebuie să nu calci regula. Este o cale îngustă. Este o formă de evlavie, dar este de datină omenească.

Trebuie să avem o ascultare strictă, dar nu de oameni, nu de tradiție, nu de învățături omenești adăugite. Unii iau cina la apusul soarelui, unii noaptea, unii dimineața, și așa mai departe. Acestea dau o notă de smerenie și de închinare voită.

Noi am fost chemați să avem evlavie, să ne ținem de învățătura care duce la evlavie și, pentru a ne ține de ea, trebuie să-L copiem pe Domnul Isus, pentru că el a fost evlavios. Și trebuie să vedem cum a fost el și dacă în El n-a fost niciun pic de viclenie, nici în inima noastră nu e permis

să fie viclenie.

Dacă nu-l privim așa, atunci un pic de viclenie nu e chiar așa rău. Mai spuneau unii, *„Mă fac frate cu cel rău, până trec puntea, și după aceea mă întorc la Domnul.”* Adică iau armele diavolului pentru 5 minute ca să rezolv problema și după aceea revin la Dumnezeu. E posibil așa?

Ne întoarcem la evlavie. Evlavia are făgăduința vieții de acum și acelei viitoare. *„Dați-vă toată silința să uniți cu credința fapta*… cu înfrânarea, evlavia.” Conform Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum este scris în 2 Petru, capitolul 1, lipsa evlaviei ne face orbi spiritual. Să ne aplecăm asupra acestui text pentru a înțelege mai bine. Este esențial să ne străduim să atingem învățătura care ne conduce spre o ascultare completă, căci doar prin aceasta ne putem dezvolta caracterul. În cazul în care nu manifestăm o ascultare totală, ne confruntăm cu o problemă serioasă.

Să examinăm versetele 8, 9, 10 și 11 din același capitol. *„Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi ”, *respectiv evlavia ne interesează pe noi acum, chiar dacă toate celelalte trebuie să le avem, nu numai evlavia,* „ ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.”*

Aceste cuvinte ne îndeamnă să fim activi și productivi în cunoașterea Domnului Isus Hristos. Să luăm exemplul lenei și nerodirii pentru a înțelege mai bine aceste concepte. Dacă ni se poruncește să facem ucenici și nu ne conformăm, atunci suntem leneși și neroditori, așa cum spune Scriptura că *„prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”*

Încălțarea cu râvna Evangheliei păcii este parte din armura lui Dumnezeu, care ne ajută să rezistăm uneltirilor diavolului. Dacă nu acționăm conform poruncilor, ne lipsim de evlavie și devenim leneși spirituali.

Trebuie să urmăm doar ceea ce ne învață Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care nu posedă evlavie sunt descriși ca fiind orbi, care umblă cu ochii închiși și au uitat că au fost curățați de păcatele lor din trecut.

Este crucial să ne străduim să ajungem la o cunoaștere completă a Domnului nostru Isus Hristos și să ne identificăm cu El și cu evlavia Sa. „*De aceea, fraţilor, căutaţi cu atât mai mult să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră; căci, dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos.*” Amin.

Mă țin iarăși minte pe mine, cu mulți ani în urmă, eu am aplicat partea a doua a evlaviei, ascultare cu atenție, cu scumpătate a Cuvântului lui Dumnezeu, și prima parte a fost mai ștearsă, mai puțin importantă, pentru că omul e capabil de multe lucruri.

Omul ar dori să-și pună înaintea lui Dumnezeu o neprihănire a lui proprie. Asta au făcut evreii, asta fac astăzi și oamenii. Când noi nu mergem pe calea lui Dumnezeu, ne punem pe calea noastră. Cât despre noi, se poate spune că avem râvnă, dar fără pricepere. Doar având acest

lucruri ni se va da din belșug intrarea în părția veșnică, dacă vom uni toate aceste lucruri cu evlavia.

Deci să nu fugim de ascultare, pentru că ascultarea este foarte importantă. Dar trebuie să știm de cine ascultăm. Unii spun *„slova omoară, Duhul dă viață„* și noi trebuie să nu ascultăm de slova că ne omoară, și de Duh, dar Domnul Isus, spune că Cuvintele lui sunt Duh și viață, deci, dacă ascultăm de Cuvintele lui, avem viață. Și ascultăm de Duhul lui Dumnezeu care aduce cuvintele Domnului Isus și ne dă viață. Mare este taina evlaviei. El ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia prin cunoașterea Domnului Isus.

Trebuie să trăim și noi cum a trăit Domnul Isus; cu cumpătare, dreptate și evlavie, așa cum ne învață El. Domnul să vă ajute și pe voi și pe mine să punem în practică Cuvântul lui Hristos și să ne gândim cu mare atenție la Ioan 5:19 și Ioan 5:30. În smerenia Lui, ne spune în altă parte, judecata I-a fost luată. El a ascultat pe deplin, El a fost Fiul lui Dumnezeu. Noi suntem soția acestui Fiu. Dacă Fiul ascultă deplin în toate lucrurile, soția cum ascultă? Și acum Biserica este supusă lui Hristos, spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Sursa: *Să trăim în veacul de acum cu evlavie* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/mare-este-taina-evlaviei-2